

ŞERMİN YAŞAR

DELi TARLA

—
Türk Edebiyatı
Öykü
—

İLK BASKI
50.000
ADET

1982 Berlin doğumlu olan Şermin Yaşar, Türk Dili ve Edebiyatı mezunudur. Yüksek lisansını yine edebiyat alanında yapan yazar, reklam ve medya sektöründe metin yazarlığı, reklam yazarlığı, kreatif direktörlük yapmıştır. Çocuk edebiyatına *Çok Hayal Kuran Çocuk*, *Oyun Takvimi*, *Dedemin Bakkalı*, *Dedemin Bakkalı Çırak*, *Tilki Masalları*, *Cingo*, *Kuş Masalları*, *Abartma Tozu*, *Bizimki*, *Oh Ne Âlâ Memleket* eserlerini kazandırmıştır. *Tarihi Hoşça Kal Lokantası*, *Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu* ve *Gelirken Ekmek Al* isimli öykü kitaplarının yazarı olan Şermin Yaşar üç çocuk annesidir.

Deli Tarla

tamadres.com

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Tarihi Hoşça Kal Lokantası
Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu
Gelirken Ekmek Al

DELİ TARLA

Yazan: Şermin Yaşar

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2020 / ISBN 978-605-09-7849-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Eray Ergün

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Deli Tarla

Şermin Yaşar

tamadres.com

İçindekiler

Deli Tarla.....	11
<i>Adieu</i> Hala.....	32
Bir Garip Külkedisi Masalı	52
Cebimdeki Osman.....	62
Ama Böyle Olmadı	81
Çitile	89
Senden Çocuğum Olsun İstiyorum	97
Çıksın Halim... ..	102
Marş Marş	113
Geçinip Gidiyoruz İşte	125
Kâmil'in Denizkızı	134
Büyük İkramiye	142
Seni Seviyorum Aşkım, Nice Senelere.....	148
İki Elma.....	157
Dünya Ahiret Abimsin	172
Muazzez ve Yelkovan Çetesi.....	186

Deli Tarla

“Yalnız tapuda bir tarla daha görünüyor” dedi annemin vefatından altı ay sonra miras işlemlerini halletmek için gittiğimiz avukat.

Odada buz gibi bir hava esti, hepimiz birbirimize baktık gergin gergin. Köydeki evi abim alacak, hepimize evin değeri üzerinden para verecekti. Evi satmayacaktık; ne de olsa baba evidir, dursun, gider geliriz, demiştik. Kavaklı tarla abime, mezarlık tarafındaki tarla ablama, dere boyundaki tarla bana, harmanlıktaki tarla da en küçüğümüz Ayşegül’e verilecekti. Avukat söyleyene kadar deli tarlayı düşünmemiş, belki de düşünmek istememiştik.

Eniştemin ısrarıyla gittiğimiz avukatın dar ve basık odasında her birimiz önüne bakıp eliyle, düğmesiyle, tespahiyle, çantanın sapıyla falan oynarken, ben “Peşinen söyleyeyim, ben almam, abimin olsun, en büyüğümüz o” dedim.

Yengem atladı “Senin bize garezin ne Kerim? Bana hıncını abinden çıkarma. Ben ne yaptım sana? İyiliğini düşünmek de suç oldu. Abisinin olsunmuş. İyi maşallah” dedi.

“Yok yenge, abim büyüğümüz diye öyle dedim, ne alakası var” diye cevap veriyordum ki küçükken Ayşegül’e baktığı

için sokağa çıkamadığından, içten içe ona karşı bir kini olan ablam ona dönüp;

“En küçüğümüz Ayşegül. Hepimizin evi barkı var, o daha evlenmedi bile. Ne anası var ne babası. En müşkül durumda olan o, en çok onun ihtiyacı var” deyip tarlayı Ayşegül’e attı.

Ayşegül’ün yanakları kızardı yine. Çocukluğundan beri öyledir, sinirlenince, kızınca, kıskanınca kızarıverir.

“Abla ben gelmişim kırk yaşına. Anne baba mı lazım bana? Sen varsın bana anne yerine. Sen varken bana tarla falan düşmez” deyip deli tarlayı ablama paketledi.

Her fırsatta eniştemin durumunun iyi oluşunu belirtmeyi ihmal etmeyen ablam:

“Valla yavrum eniştenin durumu iyi çok şükür. Bizim bir şeye ihtiyacımız yok. Çocukları da evlendirdik, evlerini aldık. Ben pay bile almayacağım mirastan, işte anamdan babamdan bir hatıra olsun diye aldım. Mezarlığa gittikçe tarlayı görürüm, tarlaya gittikçe mezarlığa giderim diye. Yoksa ben ne yapayım tarlayı? Kerim’e verelim, en münasibi o, bak. Üç ay tatilin var Kerim, gelir eker biçersin. Bir şey yok zaten tarlada, öyle geldi geçti bir fasıl” dedi.

“Allah Allah, bir şey yoksa sen al o zaman abla” deyip ablama geri takdim ettim tarlayı.

Ablam abime senin olsun dedi, abim Ayşegül’e attı, Ayşegül ablama, ablam bana, ben ortaya, derken çözemedik meseleyi. Hani böyle gayrimeşru kardeşimiz falan çıksa, “Benim de babam, bana da mirastan pay verin” diye gelse boynuna

sarılacağız. “Al kardeşim senin de babandır elbette, deli tarla senin olsun” deyip tarlayı ona yamayacağız. Öyle bir çaresizliğe düşmüştük.

Avukat bir sonraki müvekkili geldiği için müsaade istedi, ama bakışlarından “Def olun gidin, adamakıllı kararınızı verin de gelin” dediği çok belliydi. Hepimiz suratlarımız beş karış, arabalarımıza binip ayrıldık. Bu miras işleri zordur, kardeşler arasında illa anlaşmazlık çıkar, millet birbirini bıçaklamaya kadar vardırıır işi, derlerdi de inanmazdım. Gerçi bizimki başkaydı. Millet en büyük hisse bende olsun diye uğraşır, biz kim daha az alacak diye didişiyorduk.

Ayrıldıktan yarım saat sonra ablam aradı.

“Yengeme de sinir oldum. O niye gelmiş? Sanki kandırıcaz abimi. Kandırıp da az vericez, bak bak. Evi de onlara bıraktık, bir şey demedik. Yoksa enişten de alırdı evi. Para mesele değil. Ev olunca nasıl atladı üstüne ama? Deli tarlayı siz alın deyince de nasıl kaçıyor? Başka mal mülk olsa atmaca gibi atlar yengem üstüne. Daha annemin cenazesinde, daha mezara koymamışız annemi, Kerim, ‘Kavaklı tarlayı ne çok severdi annem, nasıl bir haftada düştü de yatağa kalkamadı, ne severdi o tarlayı falan’ diye ağlıyor bu. Laf! Duyan da anneme çok hayrı dokundu sanacak. Akli sıra tarlayı bana verin demeye getiriyor. Ben salağım ya anlamıyorum. Sanki anamın babamın evladıymış gibi çıkıp avukata da gelmiş, bak. Kendi babası öldü, ne düştü bunlara hiç dedi mi bize? Demedi. Bir sinir oldum ama, çıktığımızdan beri zonkluyor başım. Haksız mıyım ama Kerim?” diye takır takır anlattı.

“Haklısın abla” dedim. Sıkıysa haklısın deme. Dedirtene kadar konuşur. Telefonu açmazsam enişteme aratır.

Ablama yeterince hak verdim, o da kendini yeterince haklı hissedince kapattı. Onun arkasından Ayşegül aradı.

“Ablama sinir oldum abi. Ne istiyor bu benden yaaa? Bütün çocukluğumu, gençliğimi yedi dırdırıyla. İyi ki bakmış bana küçükken. Ben ne yapayım ya, ben mi bak dedim? Annem bak buna demiş, bakmış. Bakmasaydın. Bana diyor deli tarla senin olsun, sen küçüksün. İyi bir şey olsa vermez ha. Sana da sen öğretmensin, ekip biçersin diyor. Ziraat mühendisisin sanki. Biz sustukça tepemize çıkıyorlar, yengemden aşağı kalır yeri yok ablamın da...” diye anlatırken,

“Ayşegül dersim var canım, sonra konuşuruz” deyip telefonu kapattım. Dersim falan yoktu halbuki, o gün izin almıştım. Kızların dırdırı sinirimi bozdu, abimi aradım. Abim çok konuşmaz, dünyanın en sessiz adamıdır ama yıllar geçtikçe yengemin karakteri bunun da üstüne sindi. Onun gibi biri oldu çıktı. Konuşmadan gerginlik yaratmayı beceriyor artık, sessizliğiyle delirtiyor insanı.

“Abi sahi ne yapacağız bu tarla işini?” dedim telefonu açınca.

“Yengen haklı. Biz almayız. Benim zaten tansiyonum var, çok gidip gelemem köye. Sen al, en munasibi o” dedi, kapattı telefonu.

En munasibi o, tabii ya! Her şeyi Kerim’e kakalamak en munasibi! Ulan bütün ömrüm böyle geçti benim. Bana yengemin kız kardeşini munasip gördünüz. Ben ister miyim acaba diye düşünmeden beni o dişlek baldızla nişanladınız. Altı ay sonra nişanı attık diye yirmi senedir küs o yengem bana. Abimle aram bozuldu, adam kaç senedir doğru düzgün yüzüme bakmıyor. Kendi sevdiğim kızla evlendim, iki senede yapmadığını

bırakmadı yengem. Dayanamadı kız terk etti beni, boşandık, rahatladınız. Şimdi dişlek baldız bile mutlu, dişleri de yaptırmış, bir ben yalnızım. Tayin isteyip gidecektim, münasibi yakınımızda olman dedi babam, al, kaldım göt kadar ilçede. Babam öldü, annem kışları yalnız kalıyor köyde, herkesin kendi ailesi var, Ayşegül ters biridir, geçinemiyorlar, en münasibi annemiz Kerim’de kalsın dediniz. Annem senelerce kışı bende geçirdi. Ayşegül ters, ben düzüm çünkü. Şimdi de münasibi benim deli tarlayı almam. Üç ay tatilim varmış. Benim tatilde başka işim yok gidip fasulye ekeceğim. Sinirden gidip tekel bayiden altı kutu bira aldım. İçtim, içtikçe bilendim. Bilendikçe içtim. Ayşegül tekrar aradı “Abi ders bitmedi mi geri dönmedin” diye. “Sana da dersine de başlarım Ayşegül, ne bok yersen ye” deyip kapattım telefonu. Tuhaf bir rahatlama sardı ruhumu.

Üstüne ablamı aradım. Telefonu açar açmaz:

“Ayşegül’e ettiklerin yetti artık, ablaysan ablalığını bil. Ne ablalığımı gördük bugüne kadar? Eniştemin parasıymış! Ulan kime ne hayrınız var? Eniştem kadar üçkâğıtçı olsak hepimiz zengin olurduk” falan deyip kapattım telefonu. Ohhhh. Nasıl dolmuşum.

Arkasından abimi aradım.

“O yengeme söyle dişlek kardeşi yüzünden mahvetti hayatımı. Bu dünyada da öbür dünyada da iki elim yakasında, onun yatacak yeri yok, cayır cayır yanacak. Ne pısrık adam-mışsın, senin gibi, karımın ağzına bakacağıma karısız yaşam-rım daha iyi” dedim.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Kendim kavga etmeyi geç, başkası kavga ederken yüreğim ağzıma gelir benim.

Okulda çocuklar kavga ediyor teneffüste, benim aklım çıkıyor birine bir şey olacak diye. Biranın etkisiyle yıllardır diyet-mediklerimi tek tek fırlattım yüzlerine. Tam hatırlamıyorum ama üniversitedeyken böyle olmuşum bir kere. Sağa sola saldırmışım. Ev arkadaşım “En münasibi senin içmemen” demişti. Haklıymış. İçmesem daha münasipmiş ama içmek de rahatlattı. Rahatlayınca da nasıl bir zıkkımsa asla yapmayacaklarımı yaptım işte.

Ayşegül “Babamdan betersin” diye mesaj atmış. Bastım küfrü. Ona başlayınca, abimle ablamı da eksik bırakmadım. Sabaha kadar yazdım da yazdım. Kurdum da kurdum. Kurdukça yazdım. Yazdıkça kurdum.

Sabah ayılınca mesajları okudum. Utancımдан yerin dibine girdim. Ben normalde o kadar küfretmem, yani yazmayı bırak, söyleyemem. Aklımdan geçse kafamı iki yana sallardım. Neler yazmışım öyle. Sabaha karşı dörtte ben sızınca mesajlar da durmuş, onlar da yazmaz olmuşlar. Nihayetinde üçünün de hemfikir olduğu nokta benim delirdiğim olmuş. Birkaç kez özür dilemek aklıma gelse de yapamadım. Onlardan da arayan soran olmadı. Yengem toplamıştır hepsini etrafına, vermiştir fetvasını.

* * *

Ertesi hafta avukat aradı. “İşlemler için gelmeniz gerekiyor, imza atacaksınız” dedi. Bunları göreceğim diye nasıl gerildim anlatamam. Birine vekâlet versem diye düşündüm, bunlardan başka kimsem yok, kime vereyim vekâlet? Mecbur gittim. Allah’tan hiçbirisi yoktu avukatın ofisinde. Onlar önceden gidip imzalamışlar. Bir sonraki hafta tekrar aradı avukat, beraber tapuya gittik, orada ağlayacaktım neredeyse.

Üçü de avukata vekâlet vermiş, kimse yok, her zamanki gibi bir tek ben yalnızım... Dişlek baldız bile vermiştir bu avukata vekâlet, bir tek ben akıl edememişim.

Tapu dairesinden dere boyundaki tarlayla deli tarlanın tapusunu alarak çıktım. Ellerim titriyordu. Tarlayı bana kalamışlardı işte. Eve sokasım gelmedi tapuyu. Yırtıp atsam başa bela. Gittim bir parka oturdum. İçimden aşırı derecede ağlamak geliyordu ama ağlayamıyordum. O geceden sonra belki sarhoş olurum da özür mesajları yazarım diye her gece bira içtim. Her sabah uyanıp yazmışım mı diye kontrol ettim, yazmamışım. Bir ilaç verir belki diye doktora gittim. Zaten bir tek psikiyatrist var bizim orada, randevu falan almadan girdim içeri. “Normalde randevusuz almıyoruz” dedi sekreter. Ama dudaklarım titriyordu artık, dayanamadı, “Buyurun geçin” dedi.

Adama ne tarladan ne annemden ne babamdan bahsedecektim. Ona ne? Ne olmuşsa olmuş... Ben sadece geçen gün ablamla, abimle, kardeşimle kavga ettim, alışkın değilim, sevmem gergin ortamları, ben pişmanım, durup durup o geceyi yaşıyorum, kendimi çok yalnız hissediyorum, diyecektim. Bunları diyecek, biradan daha anlamlı bir sakinleştirici isteyecektim.

O bana, “Biraz ailenizden bahseder misiniz?” dedi.

İşte “Ayşegül aradı” beni, diye başlamıştım ki; o “Ailenizden değil, en baştan, anne babanızdan” dedi.

“Öldüler onlar” dedim.

“Başınız sağ olsun, nasıl?” diye sordu.

Sana ne yaaa, nasılsa nasıl!

“Annem kederinden, babam delirerek” dedim ve ağlamaya başladım...

* * *

Ailem çiftçiydi. Birkaç tarlamız var işte. Hepsine ayrı şeyler ekerlerdi. Kavaklı tarlada yetiştirilmiş yüze yakın kavak var. Kavakların bittiği yerden meyve ağaçları başlıyor. Her sene kasa kasa meyve toplanır. Yengemin kavaklı tarlayı istemesi boşuna değil. Hem meyveleri alacak zahmetsiz hem de kavakları. Kavakları satsan dünyanın parası. İşte kavakları satıp evin hisselerini ödeyecekmiş bize. Kavakları da bölüşmüş olacağız böylece diyor. Biz de işte tatsızlık çıkmasın diye, olur dedik geçtik. Sahiden tatsızlığı hiç istemiyordum, hiç... Diğer tarlaları da her sene ekiyordu babam. Harmanlıktaki tarlaya ekin ekiyordu. Mezarlık yanındaki tarlaya fasulye, bezelye, mısır, sebze... Dere boyundaki tarlalar ayçiçeği tarlasıdır. Ben mahsulünden, bereketinden değil, güzelliğinden ötürü istedim dere boyundaki tarlayı. Çocukken tepsi gibi ayçiçekleri olurdu tarlada. Sapsarı... O çekirdekleri çiçeklerin üzerindeyken yemeyi çok severdim. Hâlâ da severim. Her gece papağan gibi bir poşet çekirdek yiyorum, göbek aldı başını gitti.

Durumumuz da iyiydi. Evde de hayvanlar var, babam tarlalarda, annem hayvanlarla... Ben okudum, diğerleri üniversite okumadılar. Abim çiftçilikle uğraşmak istemedi, yengeme göre değil köy hayatı. Onlar evlenir evlenmez ilçeye taşındılar. Abim fabrikadan emekli oldu. Ablam çok güzeldi gençliğinde, ona belediye başkanının oğlu talip oldu. Verdiler. Eniştem sonradan inşaat işlerine girdi babasıyla. Artık ne alıp satılırsa babası iki dönem başkanlık yaptı, sırtları yere gelme-

yecek kadar tuttular yüklerini. Ayşegül sağlık meslek lisesinde okudu. Hemşire oldu. Eskiden beri değişik, soğuk bir kızdır. Annemin yaşı epey vardı Ayşegül’ü doğurduğunda. Utanıyordu Ayşegül’den. Onu hep ablamın yanında hatırlıyorum. Bebekken, çocukken, genç kızken... Annem ablama “Bak şuna” derdi, o da bakardı. Anne ilgisi görmediğinden mi öyle oldu bilmem Ayşegül. Hoş hiçbirimiz öyle sevgi, ilgi görmedik, hep işleri vardı ama sonuçta hiçbirimizden de utanmazdı o kadar. Yanına katardı beni mesela hayvan otlatmaya giderken. Ayşegül’ü hiç almadı yanına. Sonra Ayşegül liseyi yatılı okudu. Bir daha da dönmedi diyecek kadar az geldi. İki saatlik yol aslında görev yeri ama gelmiyor. Ben de üniversite için ayrıldım köyden. Mecburi hizmetten sonra da işte ilçeye yerleştim. Hafta sonları köye gidiyor, yazın da üç ay köyde kalıyordum. Bayıldığımdan değil, öyle gerektiğinden.

Sağlıklıydı aslında babam. Hayatı boyunca ağzına sigara, içki sürmemiş. Kendi mahsullerini yemişler hep. Sütü, peyniri, tereyağını, yoğurdu, yumurtayı, sebzeyi, meyveyi, unu, yağı her şeyi kendileri yapardı. Sağlıklarında bir sorun yoktu ya işte... Nasıl olduysa, birdenbire...

Bir de işte deli tarla var. Babamın gözdesiydi. Çok severdi orayı. Bir tulumba vardı içinde. Rahmetli Ekrem Abi’yle ikisi kulübe yaptılar içine. Ekrem Abi de işte ayrı hikâye... Babam kulübenin içine bir yatak koydu. Bir masa, iki sandalye. Annem “Delirdin galiba iyice, yaşın başına geldikçe, aklın kıcına kaçıyor, ne işi varmış yatağın tarlada?” diye çok karıştı çıktı babama. Babam “Ben gündüz dinlenir, uzanırm” dedi, yükletti bize yatağı, taşıttı tarlaya. Sonraları çok düşündüm. Hepimize çok fuzuli gelen bu tarlada kulübe, kulübede yatak olayı, ne basit ne insancıl ne küçücük bir hazza yaşamama arzusuymuş aslında. Çocukluğunda çalışmış, gençliğin-

de çalışmış, hep çalışmış, çalışmaktan başka bir şey bilmemiş bir adamın kendini mutlu etmek için kurduğu bir divanı fazla görmüşüz. Şimdi düşünüyorum, herkesin hayali dağ başında bir kulübe, bir sıcak yatak. Yaşamak sadece şehir insanının hakkıymış gibi bir kanı var hepimizde. Köylü yaşadığı dünyanın kıymetini bilmez, ona ağaç sebze meyve veriyorsa ağaçtır, toprak sebze veriyorsa toprak. Şehirdekinin hayali bir ağaç altıdır işte, varsın ağaç kuru ağaç olsun, onlar onu da seviyor. Bizim gibiler var bir de, ne köyden kopabilenler, ne kasabaya alışanlar. Köyde köyden bunalan, kasabada kasabaya sığamayan... Babam buranın insanından farklıydı. Köylüydü ama çiçeğe, böceğe, insana başka bakardı. Onun da canı var, derdi. Zamanı gelse de kesmedi mesela bak kavakları. Kıyamadı. Sonra da ömrü vefa etmedi. Kendine deli tarlaya bir kulübe yaptı işte. Annemin çiçek saksılarından da götürmüştü de kıyameti koparmıştı annem. Oldu olacak bir de karı bul kendine de gelme eve diye tekmelemişti saksıları. Bu bizim Ayşegül'ün tersliği biraz annemden.

Kulübede bir yaz geçirdi. Ben de kaldım o yaz birkaç gece. Arkadaşlarla bira filan içtik öyle birer şişe. Gece güzel, tarlada bir başına, her yan yıldız... Bira şişelerini attık ama siyah poşeti görmüş babam. "Tarlanın bereketini kaçırsınız, yapmayın" dedi. Öyle uzatmayan bir kızması vardı. Uysal adamdı, sakindi, öfkesini hiç görmedik. Birimize bir fiske vurmuşluğu yoktur. Ama işte...

İkinci sene sera kurmaya niyetlendi. O sene birkaç kişi daha başlamıştı köyde seracılığa. Onlara özendi. Öbür tarlalar dolu, yetişemiyoruz zaten, işçi çalıştırıyoruz. İşçilerin hep si patrondan beter. Bulamıyorsun. Köylerde insan kalmadı. Başka köylerden işçi getiriyoruz. Sabah traktörle önce işçi toplamaya gidiyorum, akşama kadar tarlada işçilerle çalışıp

akşam da tekrar hepsini evlerine dağıtıyorum. Bir de sera çıkardı başımıza. “Sen buraya hiç gelme” dedi, “öteki tarlaları idare et, ben burayı hallederim” dedi. Dinletemezdik. Dediğini yapardı babam. Bende de karşı koyacak karakter yok zaten. Tamam dedik, ne diyelim.

Kurdu da serayı. Ekrem Abi babamın yakın arkadaşıydı. Onunla yaptılar serayı. Kimi kimsesi yoktu Ekrem Abi’nin. Karısı genç yaşında ölmüş, çocukları da olmamış, evlenmemiş de tekrar. O kimsesizliğini şimdi kendime benzetiyorum Ekrem Abi’nin ama babama da benziyor gibiydim, arada kaldım. Kafayı yiyecektim bu ikisi yüzünden.

Neyse bir akşam babam tarladan gelmedi eve. Annem, “Gelmezse gelmesin boş ver, ne yaparsa yapsın” dedi. Yemeği yedik annemle. Dolma yapmış fırında. Bahçedeydim. Yatsıdan sonra yanıma geldi annem. Birkaç dolma koymuş saklama kabına, “Al bunları babana bırak da gel Kerim, kızdım gelmedi diye ama, içime de sinmedi. Namazda onu düşündüm durdum, yesin yatmadan, sever o dolmayı” dedi. “Yav uyumuştur o, bu saatte dolma mı yenir?” dedim ama kıramadım da. Bindim bisiklete gittim. Bir gittim ki... Offfff nasıl anlatayım. Anlatılacak gibi değil. Tarlanın ortasında soyunmuş böyle, anadan üryan yıldızlara bakıyor. Gözlerime inanamadım. Ama seslenemedim de. Çıplak adam. İnsan babasını öyle görünce... Çırılçıplak. Hiç görünmeden, döndüm geriye. Köyün girişinde kaldım öylece bisikletin üstünde. Şimdi diyorum, şimdi olsa, koşar sarılırdım, örterdim üstünü, giydirdirdim... Ama o an. Düşün, kim görse aynı şeyi yapar. Geri döndüm. Dolmayı yol kenarına döktüm. Midem altüst olmuş zaten. Ben baştan şey düşündüm. Hani ne bileyim böyle oluyor ya, garip garip fantezileri vardır insanların da belli etmezler. Allahım sen affet. Ekrem Abi de oradaysa... Öyle bir şey mi ki, diye düşündüm.

Bazen hayat gizler kendini... Sımsıkı çekilmiş perdelerin
ordina saklanan utangaç eviçlerinde, kapıların ardında,
güneşin terk ettiği sokaklarda, o bıyıkaltı gülüşlerde,
mühürlenmiş ağızlarda, yüze düşen gölgelerde, ketum
yüreklere, harflerin kıvrımlarında, kelimelerin dilsizliğinde,
sonsuz susuşlarda, hiç düşünmeyen yollarda, hep beklenen
aşklarda, hiç beklenmedik sonlarda gizler kendini hayat...

Ta ki bir yazar onu bulup çıkarıncaya dek.
Ta ki bir yazar onu bize anlatıncaya dek.

Şermin Yaşar'dan "yeniden gülmeyi başarabilen insanların
muamması" için öyküler. *Deli Tarla* gibi coşkulu,
beklenmedik ve merhamete muhtaç...

tavsiye edilen
KIDV'siz
satış fiyatı

₺ 36

çocuklar için uygun

ISBN 978-605-09-7849-0

9 786050 978490

Doğan
Kitap